

Депутат Ігор Полуян: «Бог сильніший за людські наміри»

Про те, чи можуть християни бути в політиці, як це впливає на державу та церкву, а також про свій життєвий шлях розповідає Ігор Полуян, депутат Деснянської районної ради у місті Чернігові, голова громадської організації із захисту прав дітей «Акція допомоги», представник України в Євросоюзі.

Чому ви вирішили йти в політику?

Будучи звичайним громадянином, членом церкви, я бачив багато несправедливості: різницю між тим, як повинно бути, і тим, як воно є. Коли людей обманюють, коли не доплачують гроші, коли не ремонтуються дороги на які виділені бюджетні кошти, які потім зникають у невідомому напрямку. Я розумів, що щось треба змінити. Наші брати та сестри це також розуміють, і тому вони моляться за чиновників, депутатів, за нашого президента, щоб Бог дав йому мудрості керувати країною, але як тільки я почав говорити: «Так може нам, християнам, стати і керувати, бо ми розуміємо християнські принципи, і нам їх не треба пояснювати?» Проте чомусь я отримав холодну відповідь, що християнин не може бути в політиці. Для мене це подвійні стандарти: з одного боку ми хочемо мати чиновників, які будуть сповідувати Божі закони і настанови, а з іншого – щоби християни не йшли в політику.

Саме тоді я почав вивчати, що каже Слово Боже стосовно лідерства, політики, керування державою. Починаючи з самих перших сторінок Старого Завіту, я бачу мужів Божих, таких як Давид, Даниїл, Соломон. Взяти перших патріархів: вони не тільки хороші Божі мужі, а ще й лідери своєї країни, вожді свого народу. Подивіться на Даниїла: він взагалі був при декількох царях другою людиною в державі. Якщо говорити нашою мовою, то він був прем'єр-міністром. Цар Давид зміцнив єврейську державу, цар Соломон вважається кращим царем всіх

часів і народів, який був найбагатшою, найуспішнішою та наймудрішою людиною.

Новий Заповіт говорить, що коли ми запалюємо свічку, то ставимо її там, де темінь. Зазвичай ми проповідуємо тільки в церкві і для своїх, а Біблія говорить: «Ідіть і навчіть всі народи». Виходить так, що звичайні люди, члени церкви, можуть донести Слово Боже тільки на своєму рівні робітників, службовців, лікарів, вчителів, і цим ми дискримінуємо іншу частину населення, які є депутатами і чиновниками, адже і їм потрібно Євангеліє. В їхні провладні кабінети простий народ не зайде, бо їх просто може не пустити охорона, а часто-густо і самі побояться туди піти. Хтось повинен взяти цю місію на себе і розказати політикам про Ісуса Христа, про спасіння і Закон Божий.

Ви говорили, що християни кажуть не йти в політику. Християни вважають, що політика – то брудна справа, а ті, які були в церкві ще за часи радянської влади, кажуть, що християнин і член партії – це взагалі взаємовиключне питання. Як ви ставитесь до цього?

Я помічаю, що коли в церкві з'являється алкоголік, це сприймається нормально, якщо приходить наркоман, це теж нормально, бо головне – що він іде до Бога. Приходить людина, яка веде аморальний спосіб життя, і це терпимо. Але якщо в церкву прийшов депутат або політик, люди від нього відмежовуються, як від прокаженого. Особливо «старі» члени церкви, які пам'ятають Комуністичну партію Радянського Союзу, що мала керівну роль у державі та суспільстві. Більш того, очільника держави, депутатів і чиновників обирав не народ, а функціонери партії зі свого ж оточення. А найголовніший аргумент «старих» членів – що партія сповідувала атеїзм і жорстко переслідувала віруючих, кидаючи їх до в'язниць і сибірських таборів. Після розвалу Радянського Союзу від партії відібрали головну керуючу роль, і тепер Комуністична партія взагалі заборонена в Україні. Зараз близько 300 партій на теренах України, більшість з яких не відіграють значної ролі в житті людей, і жодна з них не забороняє сповідувати християнство. На сьогодні партії є всього лиш інструментом, за допомогою якого кандидати в депутати можуть обиратися до Верховної чи місцевих рад. Тому люди просто не володіють інформацією і роблять висновки, які є далекі від істини.

Чи були випадки, коли те, що ви є депутатом, допомагало церкві?

Звісно. Нещодавно стався один випадок, яким я поділюсь. Я належу до третьої громади адвентистської церкви міста Чернігів, і це була єдина громада, яка в Чернігові не мала свого молитовного будинку. Нам доводилося постійно орендувати різні приміщення. І ось одного разу ми орендували приміщення під молитовний будинок, але була проблема: він не був підключений до системи електропостачання. І зрозуміло, що не

можна було провести якісно служіння, а відсутність світла ввечері взагалі унеможливлювала зібрання. Спочатку це питання намагалися вирішити служителі церкви, проте підключитись до енергогенеруючої компанії, яка є однією з найбільш корумпованих в Україні, майже неможливо або за величезні кошти. І після довгих спроб згадали, що серед членів церкви є депутат, і звернулись до мене. Навіть завдяки допомозі Бога і молитов віруючих довелось пройти складний і довгий шлях: за цей час я розробив проектно-кошторисну документацію, організував виконання монтажних робіт і підключення до енергосистеми України. Більш того, Бог допоміг мені оформити будівлю як молитовний будинок церкви, і нам вдалося сплачувати за світло за пільговим тарифом.

У вашому досьє написано, що ви розпочинали як офіціант. Зараз ви – депутат райради. Як зі звичайного офіціанта дорости до депутата?

Неважливо, на якій ти посаді і де зараз працюєш, головне – розуміти, навіщо воно тобі потрібно: ти йдеш у депутати, щоб задовольнити свої амбіції, показати перед кимось, чого ти досягнув чи щось інше? Для мене було важливим служіння людям. Я народився у звичайній сільській сім'ї, мої батьки – звичайні селяни, але я завжди рвався туди, куди «не пускають». Першою моєю перемогою було переїхати з села в місто і влаштуватись офіціантом.

Працюючи офіціантом, я навчався в технікумі, який закінчив з червоним дипломом. Потім навчався в інституті, а паралельно займався громадською роботою. Я бачив страждання людей, які не могли відстояти власні права, в них не було грошей на адвокатів, тому, виділяючи в день годину-дві, я допомагав їм. Допомагав складати заяви, ходив з ними в держустанови і добивався їх законних прав, безкоштовно представляв інтереси громадян в судах.

І одного разу мені сказали: «Слухай, Ігоре, ти всього добиваєшся, нам допомагаєш, але ми бажаємо, щоб це було ще

ефективнішим. Давай ми оберемо тебе в депутати, і ти, маючі певну вагу, зможеш краще відстоювати права людей». Ця думка мені сподобалась, бо це надавало мені доступ до закритої інформації та владних кабінетів, і я вирішив балотуватись.

Прийшовши перед виборами в один зі штабів з бажанням стати депутатом, на мене подивились, як на ненормального, і спитали звідки я. Дізнавшись, що я звичайний громадянин, мені сказали «до побачення». Але, маючі досвід у громадській роботі, я знав, як працювати з чиновниками. І я став, як «пиявка»: причепився, як в Біблії жінка до несправедливого судді. Вона так причепилась до нього, що суддя зробив все по-справедливому. Так само вийшло і в передвиборчому штабі. Сказали, раз я до них постійно ходжу, то ось мені округ – іди і працюй. А цей округ був повністю проплачений моїм опонентом. Він роздав людям по 500 гривень, гречку, влаштовував концерти тощо. В мене не було жодного шансу, і я, як звичайний активіст, обійшов кожний будинок, поспілкувався з громадянами, які живуть на цій території. Звернув їх увагу, що депутата вони бачать тільки на виборах, після виборів він зникає, а з'являється знову під наступні вибори, а я йду працювати і допомагати їм на постійній основі, навіть якщо вони не проголосують за мене. Люди мені довірилися, і коли пройшли вибори, моя перемога стала неочікувана не тільки для опонента, а й для членів моєї команди і мого передвиборчого штабу. Проте я впевнений, що це не було несподіванкою для нашого Господа Ісуса Христа. Як бачимо, Бог сильніший за людські наміри.

Розкажіть про вашу роботу на всеукраїнському рівні.

Я тісно співпрацюю з депутатами-християнами різних деномінацій, в тому числі з Павлом Унгуриєм, депутатом Верховної Ради, керівником комітету з питань релігії. Робота, яку ми робимо, дуже важлива, тому що міжнародні організації змушують наше державу прийняти закони про гендерну рівність, визнання прав ЛГБТ тощо. Міністерство освіти розробляє підручники, які навчатимуть наших дітей, що сім'я – це не тільки батько-чоловік і мати-жінка, а може бути сім'я з двох чоловіків або двох жінок. Більш того, хочуть взагалі заборонити термін "батько і мати", замінивши "рідний-1 і рідний-2". Одна християнка працює в Міністерстві освіти і якраз розробляла підручник для дітей, і коли вона подала його на комісію, їй його повернули, і сказали, що підручник

хороший, але треба прибрати дискримінаційні положення, де говориться, що шлюб – це союз чоловіка і жінки, а дописати тези “шлюб може бути союзом чоловіка і чоловіка або жінки з іншою жінкою”.

Як на місцевих, так і загальнонаціональному рівні ми приймаємо рішення, звернення до Кабінету Міністрів, Президента з проханням і побажанням того, що Україна – це християнська країна, і християнські цінності по вихованню дітей, створенню сім'ї мають бути пріоритетними. Як правило, люди бачать проблеми, коли вони настали, і тільки тоді починають їх вирішувати, ми ж, як депутати, бачимо проблему ще в момент зародження, і маємо можливість відреагувати в рамках нашої компетенції до її настання.

У вашій декларації є автомобіль ЗАЗ Деу Ланос 2007 року, а деякі чернігівські ЗМІ писали, що ви вже не такий простий

депутат, бо були учасником ДТП на Лексусі. Це відповідає дійсності?

Я є публічною особою, і про мене пишуть багато не тільки правдивої інформації, а й відкритої брехні. Наприклад, нещодавно від засобів масової інформації дізнався, що вже збив якусь дитину, також про те, що був засуджений, хоча, згідно із законом України, депутатом не може бути людина, яка відбувала кримінальне покарання. За родом діяльності я досі активіст-волонтер. Тим паче, я є представником України в Євросоюзі, займаюсь міжнародною діяльністю. Через це мені доводиться їздити на різних службових автомобілях, в тому числі серед них є і Лексус.

Кажуть, що християнам треба бути кристально чистими, а вас звинувачують то у фінансових махінаціях, то ще в чомусь. Як, будучи депутатом, залишатися кристально чистим? Адже люди знаходять якийсь компромат, публікують фейкові матеріали про вас. Виходить, депутат-християнин і кристально чиста людина – це несумісні поняття.

Люди дуже часто сприймають церкву, як «святе місце», де ходять тільки янголи. Якщо хвора людина прийде в лікарню з якоюсь хворобою, і їй скажуть, що тут не місце для хворих, то як це буде виглядати? Церква – це лікарня для всіх грішників. Коли Ісус прийшов на землю, то сказав, що спасіння потрібно не святим, а грішним людям. В іншому місці говорив, що хто з вас без гріха, хай першим кине камінь. Для того щоб уподібнитися Христу, треба багато працювати над собою. Єдине місце, де ми можемо зцілитись, вилікуватись, змінитись, – це церква.

Щодо звинувачень: люди звинувачують, бо ніхто не очікував, що я переможу на виборах. Я відрізняюсь від багатьох депутатів тим, що працюю і після виборів. Номер мого телефону знає кожен мій виборець. Я створив групу у Вайбері для всієї громади, де кожен може звернутися до мене зі своєю проблемою чи проханням, і я в рамках повноважень завжди прийду на допомогу. І ця діяльність муляє очі тим, хто нічого не робить заради свого

народу. Єдине, що вони можуть, – це просто очорнити, написати якийсь фейк. Мені не важливо, що пишуть про мене не порядні люди, а більш за все я переймаюсь тим, що пише про мене Бог, і чи записаний я в Книгу життя там, на Небесах.

БПП «Солідарність» розповсюджує вашу думку з приводу НАТО, а в церкві роблять наголос на пацифізм. Як бути: блок НАТО і пацифізм?

У складі делегації України в ЄС я працював деякий час в Брюсселі з керівництвом Дипломатичної місії України при штаб-квартирі НАТО, а тепер мене часто запрошують в якості експерта на тематичні заходи, круглі столи, ток-шоу, щоби дати вичерпну і правдиву інформацію про діяльність Північно-атлантичного альянсу. У статуті НАТО прописано: «Якщо країна має потенційний, заморожений або нерозв'язаний конфлікт з іншою

державою, це є основною перепорою для вступу країни в НАТО». Тобто до тих пір, доки тривають бойові дії на Донбасі, нас до НАТО ніхто не візьме, і нема сенсу спекулювати на цю тему.

У багатьох віруючих політиків є спокуса використовувати церкву як електоральне поле. Чи була у вас така спокуса, і як ви до цього ставитесь?

Перед балотуванням у депутати я поїхав порадитися щодо питання до керівництва церкви нашого регіону. Брати мені відповіли: «Ми як церква не маємо права підтримувати чи агітувати за тебе як кандидата в депутати, проте як громадянин ти маєш право йти і ставати депутатом за покликанням серця». Тому я принципово не залучав людей з церкви ні в агітаційних заходах, ні у виборах, навіть не давав запрошення членам церкви, які живуть у моєму окрузі. Особливо я противник цього, і не хочу, щоби в церкві таке відбувалось. Якщо до мене як до депутата звертаються по допомогу, я допомагаю всім, в тому числі і членам церкви, а якщо допомогу треба мені як депутату, я не використовую ні церкву, ні її окремих членів. Це моя принципова позиція.

Поговоримо про принципи. Є гарний депутат, гарно говорить, але раптом його однопартійця ловлять на хабарі, і він раптом стає на його захист. Якщо не з чуток, а дійсно ваш однопартієць буде зловлений на корупції, ви станете на його захист?

Буває таке, коли хтось балотується в депутати, то для передвиборчої кампанії кандидати беруть гроші в олігархів, а потім мають їх відпрацювати своєю діяльністю. Бувають випадки, коли депутат не згоден з якимось рішенням, але він повинен за це голосувати, тому що йому заплатили. Стосовно мене – я ні в кого грошей не брав, і нікому не винен. Я один з небагатьох, хто голосує за своїм сумлінням. Якщо навіть я помилюся з вибором, то це буде моя власна помилка. І я не буду захищати своїх нечесних і непорядних колег. Я завжди був противником тих, хто збагачується за рахунок хабарів, «відкатів», і неправомірних вигод.

У 2014 році ви заявили з приводу щеплень, що поки в нас проходять незрозумілі тендери, ви своїм дітям щеплень робити не будете. Зараз ви депутат провладної партії. Ваша думка змінилась?

Дійсно, я депутат провладної фракції, депутат «команди президента», і моя позиція стосовно цього питання до сих пір не змінилася. Мої діти і зараз не вакциновані. Більш того, я захищаю всіх інших невакцинованих дітей від дискримінації у випадках, коли їх не допускають вступати до дитячих садочків чи навчальних закладів. Я послідовно відстоював і відстоюю свободу вибору для кожної людини.

Запитання Вадима Єфіменка